

Ukraïna

LA ESCOBA
Revista ucraniana de humor y sátira

Журнал гумору і сатири.
Виходить щомісяця.

Buenos Aires, Junio—Julio de 1976.
Año XXVIII № 6-7 (318-319).

МІТЛОЮ ПО ПОЛІТИЦІ

Минула зима, весна й літо
Прийшло, а в світі змін нема.
В Анголю Ванька з Фіделітом
Влізли з копитом не дарма.

Хоч Форд і Кіссінгер їх страшать —
На тому крапка і кінець.
Ті ж підсміхаються: — Мать вашу...
Кричіть собі, нехай вам грець!

I роблять діло не словами,
Але руками день і ніч,
Хоч підпирається тут й ногами —
Зайдешся з лихом віч-на-віч.

Американський Конгрес впovні
Сходить у наші дні униз;
Воду товчуть усі в ООН-і,
І гонять вітер через хмиз.

Не хоче бачити, ні знати
Сліпий, наївний комерсант,
Що буде більший клопіт мати
З тим, з ким провадить він детант...

Тріщить, дереться геть комуна
Немов старі штани по швах:
Москва ковтнула б Мао-Тсуну,
Але вдавитись має страх.

Гнилі в основах геть совети,
Хоч дмететься цар Ілліч Вторий —
Ніяк не вдастесь розпалити
Пожар йому той «мірової»...

Замість пожар десь роздувати,
Прийдеться міхи знов латати,
Щоб хліб було в що насипати,
Який прийдеться купувати.

А в нас нова є знов проблема,
Якою голову мороч:
Леонід Плющ — щоденна тема —
З великих хмар маленький дощ.

Панько Незабудько

ХРОНІКА

Ширити правду про Україну у вільному світі, це велике завдання української політичної еміграції. Такого права позбавлена українська людина на рідних

НІМЕЦЬКЕ «ВСЬО РАВНО»

Східно-німецький поліцист прилавав якогось німця, як той хотів перейти через границю до Західної Німеччини. Застряшений утікач мовчить, сподіваючись чогось страшного. Тоді поліцай каже:

— Чоловіче, не переймайся тим, що сталося, бо наша доля однакова. Тому тягнімо жереб: або ти підеш зі мною, або я з тобою!

—**—

ВІДВАЖНІ ДІВІЗІЙНИКИ

Коли Дивізія була на Словаччині, командир групи довідався, що, нібито, на іншому кінці лісу, в якому якраз находилась частина, є совєт

землях, бо кожне слово, що там появиться, контролюване і цензороване «старшим братом». Звичайно, українці у вільному світі докладають зусиль, щоб використовувати будь-які нагоди для того, щоб ту правду про Україну поширювати. Одні роблять це при помочі різних маніфестацій, інші — друкованим словом, танцювальними чи співочими ансамблями, ще інші особистими виступами. А на політичному полі велику роботу виконав у тій ділянці АБН.

Одною з таких нагод, де можна було поширювати правду про Україну, це Олімпіада в Монреалі. Не зважаючи на її деякі негативи, Монреаль в липні ц.р. став містом, де згуртувалися не лише тисячі спортивців з усіх майже країн світу, але й де прибули сотки тисяч звеличників спорту, щоб подивляти осяги тих чи інших змагунів. На олімпійських щоглах повівали прaporи народів, що брали участь в Олімпіяді, і хоч українці становили доволі високий відсоток усіх спортивців, що входили в склад СССР — українського прaporу не було... Паперова «вільна» Україна, якою советчики обдурюють наївних прогресистів і всяких інших ліваків, не надається для Олімпіяди... Спільній «котелок» і тут наварив каші...

Передбачаючи можливості, що могла дати Олімпіада для ширення правди про Україну, молодечі організації — СУМ, Пласт і ОДУМ в багатьох випадках провадили акції спільно. Треба признати, що тисячі летючок, відзнак та всяких сувенірів було роздано між публікою та спортивцями з усіх країн світу, і хоч якийсь спортовець-москаль, одержавши олімпійську відзнаку з тризубом, кинув її на землю, мовляв, «нікакої України нет», — всі інші приймали наші летючки чи відзнаки з цікавістю і задоволенням. Та вершком тої акції була днина, коли футбольні команди СССР (що складалася переважно з українців, членів київського «Динамо») і Сх. Німеччини мали свою гру, один з українських маніфестантів вивісив на щоглі український, синьо-жовтий прapor. Звичайно, того маніфестанта зразу арештували, та він заявив, що це мирна маніфестація, бо грає українська дружина з Києва, а забули вивісити український прapor... Поки вияснили справу, поки прийшов наказ стягнути прapor, на Олімпіяді в Монреалі повівав — хоч не офіційно — наш рідний стяг. Уперше за час всіх дотеперішніх Олімпіяд.

Наступна Олімпіада, як знаємо, відбудеться в 1980 році в Москві. Там, звичайно, на подібну маніфестацію місця не буде, але треба сподіватись, що котроєсь чергової Олімпіади український синьо-жовтий прapor повіватиме на олімпійській щоглі разом з прaporами інших вільних народів.

Інклуз

ські партизани. Хоч була темна ніч, треба було негайно вислати стежу. Вояки були вкрай перемучені, але не було ради — стежка мусіла вийти, і він покликає дижурного.

Коли той прийшов, він сказав:

— Вишліть негайно стежу лісом в південно-східному напрямі. На провідника стежі візьміть старшого стрільця Медведя, а його заступником хай буде стрілець Вовк, бо вони в лісі вночі найкраще почуються!

—**—

ПОЯСНИВ

Приїхав один українець з Англії до Аргентини й захоплений великою

кількістю різних овочів.

— А що, в Англії нема овочів? — питаютъ його друзі.

— Та є, яблука, але вони щолиши тоді дозрілі до ідження, як зварені.

—**—

ПРИМІРНЕ СУПРУЖЖЯ

— Скажіть мені, пані Пустийвітер, чому вас не відвідує ваш чоловік?

— питаетъ медсестра у шпиталі хвору жінку.

— Це тому, що мій чоловік теж інтернований у цьому шпиталі, але на чоловічому відділі.

— Розумію... — сказала сестра.

— Нема що розуміти. Це він перший розпочав!..

В ОБОРОНІ ПАРАФІЇ

Кожного літа стрічаюся на оселі з Грицем. Він має здібність цікаво розповідати. А я вмію терпеливо слухати. Тому між нами існувала тісна дружба. Гриць інформував мене про різні громадсько-політичні тереси, вимахуючи в'юнким языком. А я йому слухняно покиував головою.

І все було б гаразд. Але цим разом Гриць взявся занадто вихваляти їхню парафію, а з нашої почав насміхатися. І мене це дуже розізлило. Тому я витягнув із-за зубів свого язика й наговорив Грицеві повні вуха.

Гриць почав чванитися, що в їхній парафії дуже активно діє Товариство за Патріярхальний Устрій, а в нас такого навіть немає.

Зате наша парафія, — почав я відрубувати Грицеві. — влаштовує пікніки, на яких маємо доволі різних напитків, голубців, вареників, а найбільше ковбаси з капустою. що значно підносить нам духа. А наш отець парох є більший католик, як сам папа. Бо папа так наполегливо шукає співпраці з інакшевіруючими, що аж з москалями чоломкається. А наш отець парох із амвону голосить, що «всі православні — схизматики та єретики. І нам з православними не подорозі...»

Взірцевий католицизм, — говорив я далі Грицеві, — процвітає також у нашему церковному комітеті. Бо коли пан Ясновський посварився з кимось у польському костелі та зрезигнував із функції комітетового, то

наші негайно прийняли його до церковного комітету. І то відразу на відповідальнє становище, бо, мовляв, це ж наш католик, одружений з українкою і дуже активна людина. І цей наш католик був справді активний у церковному комітеті довгі роки. Аж трапилася халепа. Коли парафія продавала один із мешканевих будинків, то пан Ясновський хотів купити той будинок для себе по, так би мовити, мінімальній ціні. І хтось нерозважно мав сказати, що таке не годиться робити. Тому пан Ясновський зразу образився і поінформував наших, щоб поцілували його в польську душу. І повернувся назад до комітету в його рідний костел. Цей недолік наші виправили: вибрали головою церковного комітету свого чоловіка, який має польську жінку.

Отці парохи в нашій парафії міняються дуже рідко. Зате отців сотрудників міняють дуже часто. Отці сотрудники бувають переважно молоді. Трапляються навіть дуже пристайні, на яких деколи аж зглядалися дівчата. Бували й такі, що самі заглядали за дівчатами.

Відносно отців сотрудників, то наша парафія теж себе гідно пописала. Прийняла на сотрудника словацького священика, який прибув із Словаччини. А словаки чомусь не хотіли його прийняти до жодної з їхніх парафій. Але наші прийняли, бо це ж свій католик! Дехто зразу крутив носом. Аж пані докторова приобіцяла, що «ми ще з нього ук-

райнця зробимо!» Заки пані докторова встигла застосувати чародійний процес українізації, то наші парафіянини скористали з гарної науки отця сотрудника.

Відбувався наш річний церковний базар із лотерійною виграшою нового автомобіля і кольорового телевізора. Наш словацький отець сотрудник нишком замовив у друкарні додаткову тисячу лотерійних жетонів. Повписувавши на жетонах своє ім'я, вкинув їх до бочок, де вже були жетони закуплені парафіянами з повписуваннями їхніми прізвищами.

Почалась лотерійна розгрійка. Зачали мішати жетони в бочці на виграш новенького автомобіля. Мішали, мішали й мішали... А тоді покликали маленьку дівчинку, щоб витягнула один щасливий жетончик. І маленьке дівчатко витягнуло жетончик з ім'ям отця сотрудника. Тоді взялися мішати жетони в іншій бочці. А на ту бочку багато парафіян покладали надію, що може виграти гарну кольорову телевізію. Для витягання жетончика покликали тим разом соромливого хлопчика. І він також витягнув один жетончик з ім'ям отця сотрудника.

Через кілька днів по базарі наш словацький отець сотрудник взяв і посадив до нового авта кольорову телевізію. А тоді й сам усадовиється. Завів мотор. І поїхав собі до Камади аж за ним закурилось...

Багато наших парафіян добре-довгі роки ходили на церковні базари й гралі в лотерію. Але виграти щось ніяк не потрапляли. Аж словацький отець сотрудник показав спосіб, яким можна виграти на лотерії...

Хвалився також Гриць, що в них є велика церква. А я доказав Грицеві, що наша церква має різні розміри; як на Великдень, то дуже мала, а як на інші свята або неділі, то зовсім завелика.

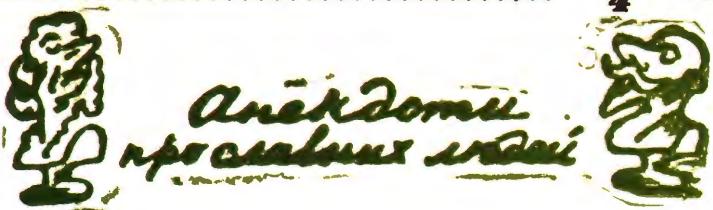
На Різдвяні свята з календарем у нас немає клопоту. Бо кожний парафіянин святкує собі тоді, коли йому пасує. Пенсіонери придержується старого календаря. Працюючі пристосовуються до нового стилю. А хто є на «лейдофі», той святкує дубільтово.

З будовою нової церкви в нас теж великі успіхи. Закупили й порозваливали кілька мешканевих будинків, щоб мати гарну площа під

далі на стор. 6-й.

— А ми, дурні, чекали та харчі з Советського Союзу...

Відомий французький політик Клемансо мав на своєму фільварку дуже злого собаку.

— Не уявляєте собі, який це злій собака. Кусає навіть приятелів, — каже якось Клемансо до знайомого політика.

А той відповів:

— Ну, якщо так, то гадаю, що він не має кого кусати...

—**—

Чарлі Чаплін дуже довго працював над своїми фільмами. Коли геройно майбутньої картини спитали, як поступає робота над знятками сцен, вона відповіла:

— Боюся, що насамкінець головну ролю доведеться грati комусь іншому, бо я стану вже старенькою.

—**—

Відомий гуманіст Альберт Швайцер приймав у канцелярії свого шпиталю в Африці одного журналіста. Під час дружньої гутірки жур

наїст зауважив:

— Пане докторе, як бачу, ваша краватка дуже вже підтоптана. Я з приємністю подарую вам кілька своїх, які маю у валізі.

— Дякую, не треба, — відповів Швайцер. — Ця чорна краватка, яку одягаю на христини і похорони, має вже вісімнадцять років. Коли матиму ще й другу, матиму клопіт, бо не знатиму котру одягнути.

—**—

Англійський міністер Бевін відвідував Ватерло. На місці славного поля бою стоять пам'ятник — британський лев зорко глядить у сторону Франції, немов пильнуючи її.

— Не краще було поставити того лева так, щоб дивився в сторону Німеччини, тобто у сторону постійної для нас небезпеки, — сказав до Бевіна один із журналістів, які супроводили міністра у його подорожі.

— У сучасну пору це не важливе, — відповів Бевін, — бо якщо лев на пам'ятнику справді мав би показувати небезпеку для Англії, тоді треба було б його умістити в карузелі.

—**—

Генрік Форд, маючи вже власну фабрику авт, все ще був редактором одної газети. Одного дня у тій газеті з'явилась стаття з таким на-

— Я ніколи й не уявляла собі, що з Галини такий спортсмен.

— Чому так кажеш?

— Бо поїхала на Олімпіаду як глядач, а повернулась із двома золотими медалями...

головком: «Що треба зробити, щоб допомогти людям, які страждають?»

Наступного дня у газеті, що заступала політичні погляди противної партії, як відповідь, було надруковано:

«Містере Форд, щоб допомогти людям, які страждають, то додавайте до своїх авт кращі ресори!»

Спортивний детант...

Економія в комуністичних країнах є на добрій дорозі...

«ДОБРІ» ЛЮДИ

— Однак москалі не такі злі люди, як дехто думає, — каже один польський залізничник до свого товариша.

— По чим так судиш?

— Подумай, транспортуємо ваго-

ни вугілля з Польщі до СРСР. Якщо б москалі були справді злі, могли б нас примусити носити вугілля на плечах.

З СОВЕТСЬКОГО «РАЮ»

— Де тут у вашому кварталі є

НЕ СПОДІВАНКА

Часом між буднями проскочить
Не то промінчик, не то м'яч.
У нас на новину охочі,
Однаково, чи смійсь, чи плач.

Ось так, чергової новини
Діждались ми, як в сіть леща.
Пустили врешті з України
«Умово-хворого» Плюща.

А він не хворий, тільки дивний,
(Бо, може, прищемили хвіст),
Ну, нашо заявлять визивно:
— Шановне панство, я марксист!

Марксист? Ого! Після «психушки»
І різних капосних знущань?
У зайця задрижали б вушки
Від цих незмушених зізнань.

А в нас дрижить душа зболіла
І усміх на лиці зів'яв.
Яка (даруйте!) вражна сила
Штовхає до таких заяв?

Марксисти край наш сплюндрували,
Кріпацтво завели нове,
Після марксистської навали
Люд животі, не живе.

Марксисти брешуть в живі очі,
Проголосивши в пеклі рай.
Якщо ж хто вірити не хоче,
Лягай і зразу ж помираї.

Ні, ми не ждали цю новину,
Вже краще жити без новин
І сподіватись до загину,
Що в нас марксист лише один.

Іван Евентуальний

крамниця, що продає одеколон?

— Ось тут недалечко... А ви що, на парфуми гроші хочете витратити?

— Та де там! Хочу купити порошок для бліх...

З ПОЛЬСЬКИХ ДОТЕПІВ

Залізничною дорогою, що йшла через ліс, їхав поїзд. Нараз той поїзд з'їхав із шин і почав гнати почерез ліс. Так переїхав добрий шмат лісу, а потім завернув і знову почав їхати по шинах.

Коли поїзд став на зупинці, один із пасажирів питає машиніста:

— Ти чому з'їхав із тору?

— Бо на торі стояв советський генерал.

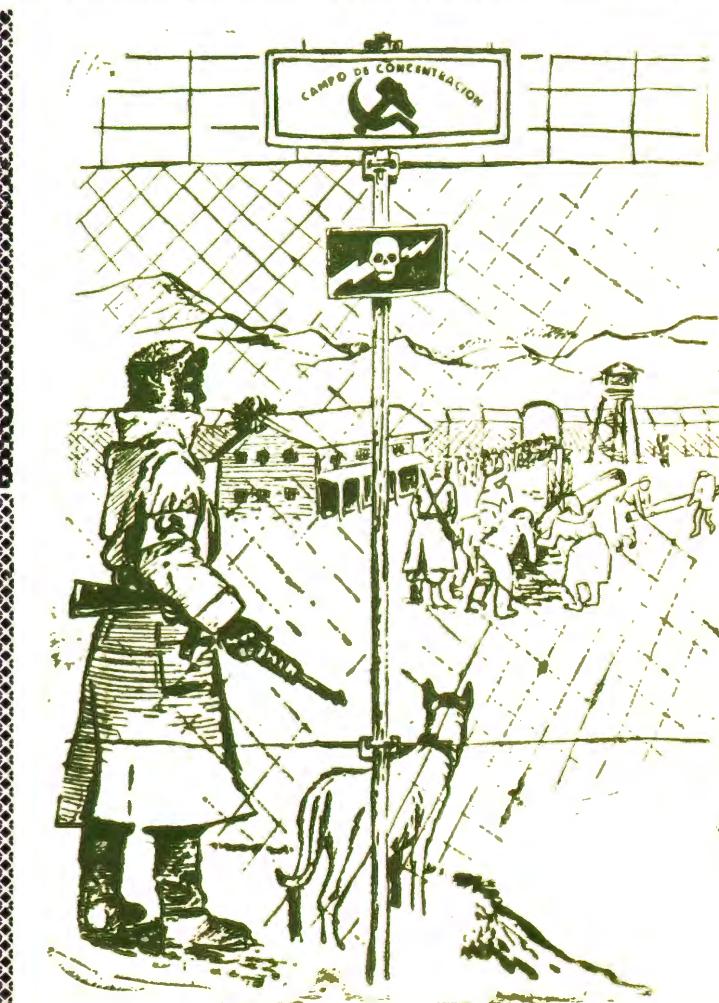
— Та було с... сина переїхати...

— Власне, він утік у лс.

АМЕРИКАНСЬКА ЖІНКА

— Ви чому так пізно зголосили випадок влому до вашого помешкання? — питає поліцейський урядник одну жінку.

— Тому так пізно, бо я думала спочатку, що то мій чоловік, шукуючи сорочки, порозкидав так по хаті всі речі.

«Где так вольно дишеть человек»...

ЧИ СПРАВДІ, "ВСІМ РІДНА ПІСНЯ"?

Боротьба, чи війна ідеологій тепер у повному розпалі. Особливо вилазять зі шкіриsovets'kі ідеологі, намагаючись усіма силами довести, що соціалістичний спосіб життя це якраз те, до чого прагне світ, а ССР — перша країна цілковито здійсненого соціалізму, й тому всі повинні взоруватись на неї.

Безмежну лютіть советських ідеологів викликають закордонні радіовисильні, які мають нахабство не погоджуватись із совпропагандою, відстоюють свої власні погляди на речі й через етер, мовляв, «ідеологічною диверсією» проникають у щасливу батьківщину всіх трудя-

В ОБОРОНІ ПАРАФІЇ (Закінч. зі стор. 3-ої).

будову нової церкви. Виготовили всі пляни й кошториси. Згодом подумали, що в тій дільниці міста церкву будувати не підходить. Тому з тої площи зробили парковисько на авта. А під будову нової церкви закупили іншу площу зі старими будинками, які треба розвалити. Хтось пустив навіть качку, що нову церкву вже почали будувати. А то неправда. Виготовили лише нові пляни церкви.

Деякі захарі твердять, що за ті грощі, які вже дотепер видано на різні пляни й підготовку до будови нової церкви, можна було б сміло побудувати аж два народні доми і то з порядними національними барами.

Я Грицеві погрозив пальцем, щоб він більше не насміхався з нашої парафії, бо тут все робиться за пляном. Наприклад, тому три роки з гаком парафіяни склали чимало грощей на видання пропам'ятної книги з нагоди 75-літнього ювілею парафії. Деякі недотепи сподівались, що скоро дістануть книжку і будуть читати. Але тут запрограмовано так, що книга появиться люксусовим друком точно в тому році, коли припадатиме вже 100-літній ювілей нашої парафії.

Нехай Гриць говорить собі про все, що йому лише на язик попаде. Але нашої парафії нехай не чіпає. Бо це найліпша парафія. А найліпша тому, що я сам до цієї парафії належу. І я завжди готовий станути в обороні парафії.

Панько Ціпило

щих...

Але й боротьбу ідеологій треба вести з розмислом, не випускаючи на арену недоумкуватих пропагаторів, які роблять ведмежу прислугу своєму найвищому штабові пропаганді. Ось перед нами журнал «Донбас», число 4, і там ми знаходимо таку перлину, писану рукою якогось Євгена Волошка:

«Заокеанський „мистецтвознавець соціолог“ висловив своє неабияке обурення з приводу заключного концерту колективів художньої самодіяльності УРСР у київському палаці „Україна“. Це тому, що „справжній“ інтернаціоналізм, на думку пана Гринька, не має нічого спільногого з піснею «Широка страна моя родная», або з тими символічними постатями п'ятнадцяти дівчат — рівноправних республік СРСР, котрі виконали на сцені **рідну всім радянським народам пісню**» (підкреслення моє — І. Е.)

Ще й яку рідну пісню! Особливо зворушують у тій пісні такі слова: «Я другої такої страны не знаю, где

КРИЗА ЖИТТЯ

Рік за роком,
Біда кроком
Ступає певніш,
Де б не бути,
Старість чути
Чимраз голосніш.
Вже на спині,
Як в торбині,
Носиш копу літ;
І на силу,
Як барилло,
Грубий свій живіт.
Заробляєш
Й дулю маєш —
Як в прірву летить;
На таблетах,
На діетах
Життя кожна мить.

Йдуть дівиці,
Молодиці,
Гарні, молоді —
Ти ж трухлявий,
Порохнявий,
Не дивись туди!

А прийдеться,
Заманеться
Глянуть крадькома —
Подивися,
Схаменися:
Було та й нема!

Мікі Сукенсон

ЖІНОЧИЙ КЛОПІТ

— Пане докторе, маю клопіт із чоловіком. Він все бігає за сідничками...

— Та в Америці, прошу пану, де ще не таке страшне. Уявляєте собі, який би ви мали клопіт, коли б ви так жили в Шотлі...

«ПЕРЕДОВА» НАУКА

— Чому в ССР лікарі не перешлють серце?

— Бо дуже зайняті перемиванням мозку в психіатричних лікарнях.

так вольно дышити чоловік».

Сумніваємося, чи «вольно дышити» там і сам пропагатор Євген Волошко. А після солженіцинського «Архіпелага Гулаг-а» вже хіба сліпий не добачить кричущого знущання в «рідній усім радянським народам пісні».

Стародавня наша приказна каже: «Бреши, та знай міру». Можна обдурувати наївних чужинецьких туристів різними «показухами» в технічній і сільськогосподарчій галузях, але ж тих, що колись жили в ССР, навіть за «ліберального» Мікити, чи за «колективного» диктатора Брежнєва, — ні, бо вони знають справжню ціну советській «свободі» й «рівноправності» п'ятнадцяти складових республік.

Там, де слова, чи «промивання мозків» не впливають, комуністи вдаються до випробуваного способу — фізичного і морального терору. З благословення «генія людства» і «великого прогресиста-гуманіста» Леніна, імперську Росію було обернено в суцільний концентраційний табір. Жодних, навіть «кузіх» монархічних свобод там не лишилось і духу, особливо за вірного послідовника Леніна — недоброї пам'яти, Сталіна-Джугашвілі. Хрушчов на чебто розвінчув Сталіна, та дух його живе в ССР і досі. Сучасні кремлівські можновладці на чолі з Брежнєвим прекрасно розуміють, що віжок попускати не можна, що всяке відхилення в бік справжньої демократії загрожує їхньому режимові, а тому витрачаються величезні кошти на пропагандивний апарат, і різні «Донбаси», «Вітчизни», «Жовтні» з усіх сил підгавкують генеральній лінії партії, що намагається підкорити своєму впливу все світ.

Іван Евентуальний

САЛО ВАЖНІШЕ ЯК ГЕНЕРАЛ...

ЕЙ, ДА УХНЕМ!

В багатьох країнах світу після нового року відбуваються різного рода забави, знані під загальною назвою — карнавал. Під час карнавалових забав, учасники тих забав переодягаються хто за пірата, хто за мараджую чи моряка, і в такій ролі учасники забави хизуються своїми строями перед іншими.

В Співдружності Союзі карнавалових забав немає. Це все, мовляв, буржуазні вигадки. Але зате там існують іншого роду карнавалові спектаклі, що їх не стрінете ніде в світі.

Недавно оббігла світ вістка, що Верховний Совет СРСР присвоїв звання маршала не кому іншому, а Брежнєву. За що, за котре, за які військові перемоги чи осяги? Правда, в часі війни той сатрап був керівником кривавого СМЕРШ-у, тож напевно вбивав і нищив усіх, на кого спала тінь будь-якого зв'язку з німцями. Випрала жінка німцеві близну за кусок мила чи хліба і — СМЕРШ уже мав кого тягнути. Купив дядько у німця пачку-две сигарет або обміняв за яйця консерву — шпіон, і СМЕРШ уже мав роботу. У проводі тої «гуманної» установи стояв генеральний, наймудріший і т.д. тов. Брежнєв. Можливо, що він усіх шпіонів не знищив, бо гадаємо, коли б так було, були б напевно Брежнєва іменували генераліссімусом або й ще вище...

От і зробили з Брежнєва маршала. Шов, маскарада, карнавал... Поначіпляє собі той з дозволу сказати маршал орденів і відзначень з переду, збоку і ззаду, і все ще деякі за-

Мин. року вийшли спомини Уласа Самчука п. н. «На коні вороному», з яких довідуюмось, між іншим, як шан. автор цінів провідного генерала з Віз. Змагань і в тій цілі передруковуємо відповідний розділ зі стор. 126-127. Ред.

...І залишили ми родину бабуні аж 12 січня. Появився Трифон, почав гріти зовсім замерзлого Фіята, спочатку здавалося, що нам не пощастило привернути його до життя, але в остаточному він все таки попустив і почав бурчати.

Але вийшла конфузія. Коли ми впакували на нього всі наші харчові блага, для генерала Капустянського не знайшлося там місця. А він конче хотів з нами їхати. І справа була тут не тільки з місцем, але й тонажем. Трифон безпорадно заявив, що наш мотор такого наладовання не потягне.

Пропонувалось різні компроміси, але генерал не здавався. Він готовий на деякі жертви, він годиться бути замурований геть мішками і сидіти між ними, як мумія, але він все таки хоче їхати. І ми рішились йому поступитись. Ми втиснули його між продукти і рушили, на волю Божу, в дорогу.

Та не заїхали далеко. Зараз тут на Широкій вулиці Трифон зупинив

лишилися в шухлядах. Нема для всіх місця... Советські кравці навіть пошили для того маршала спеціальний сурдук з довгими полами, але і той сурдук замалий для карнавалових орденів карнавалового маршала. Деякі знавці советських «карнавалів» запевняють, що той маршал чіплятиме свої ордени теж і на штанях. Але хіба з переду. Бо як пона-чіпляє їх іззаду, то як він, бідолаха, сяде у маршалківське крісло?

ЕЙ, ДА УХНЕМ!

спокійно машину і недвозначним тоном сказав: — Панове! Як собі хочете, але з цим вантажем ми не поїдемо. Ресори вгинаються до самої землі, а мотор ось-ось зірветься.

— От мені ще герой! — сказав генерал. — Та це ж війна. Видержить.

— Не видержить, пане генерале, — сказав Трифон.

— Тоді за борт з баластом, — сказав генерал.

— Як воєнна людина, пане генерале, ви добре знаєте, що значить для армії постачання, — обізвався я.

— Ну ж мені і герой. То виходить, що одинокий зайвий баласт це я. І ви конче заповзялись мене тут кинути. А у мене там справи, — сперечався генерал.

— Не покинути, а зробити тільки невеличкий маневр. Як що цей наш віз щасливо довезе нас до Рівного, ми готові вислати вам його назад вже завтра рано. Чи згода, Трифоне? — розважав я.

— Згода! — відповів Трифон.

Для маневрів не було більше місця і генералові прийшлося здатися.

— Тоді знаєте що, мої герой, — казав він з ноткою огорчення. — Ви з Богом йдьте, а я вже якось знайду до вас дорогу сам. Без вашої машини.

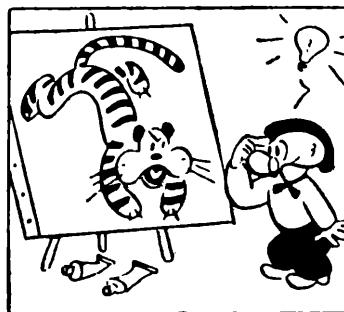
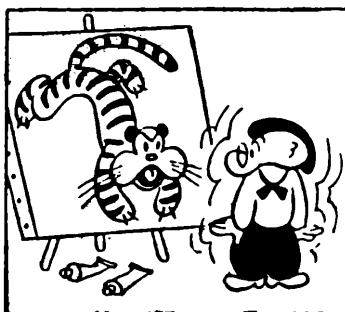
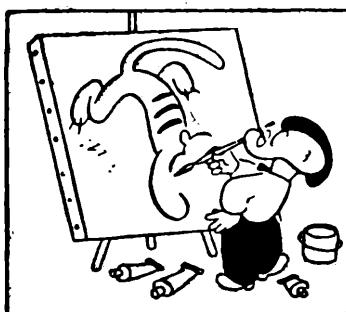
І він почав вилазити.

— Пане генерале. Даруйте нашу неспроможність. Нічого в цьому особистого, — сказав я.

— Ну, ну, герой! Допобачення! — сказав він уже на хіднику у своєму кожушку з піднятим хутряним коміром. І махнув нам рукою.

— До скорого побачення, пане генерале! — відповів я і машина наша рушила. Мені було шкода старого, але не було іншої ради. Харчі були для нас тоді першорядною справою і вони диктували нам свої умови.

Пригоди Пиліпа Недотепи:

«Вісник» (Нью-Йорк), за березень ц. р. у статті «Скандал у благородному сімействі», автор якої підписаній ініціалами В. С-ко, надрукував таке:

«Такий скандал відбувся в Копенгагені, в Голляндії (підкр. наше — Ред.), 17-19 жовтня м.р. в будинку парламенту, де «Міжнародний комітет» мав перевести переслухання жертв совєтського режиму...»

Можливо, що комерсія дійшла до такого високого розвитку, що держави можуть мінятися навіть своїми столицями, як ось тут, Голляндія з Данією...

«Вільне Слово» (Торонто), ч. 18/76 помістило вірш Володимира Воронюка п. з. «ГОНОРАР ХВАЛЬБІ»
До високого наукового вчення
світі...

В нас щогли з маячинням за океан.

3

I тут розгорнули коріння свої сплетні:
Кропива, лопух, гостре каміння
i бурян.
Пийте, гуляйте — простелився рай
свободи!
Нехай шумлять вам вітри...
I ваші діла i мудрості знання, —
Так по ваших талантах не остане
сліду.

По чиїм таланті не остане сліду, то напевно по таланті, що його виявив нам у своїм віршилиці пан Воронюк.

ВИМОГЛИВА...

Дорікає все Петрові
Його жінка Фрося:
— Чоловіки жінок своїх
До неба підносять!
Лиш ти мене зневажаєш
При всьому народі,
Що неначе я у тебе —
Наймичка, та й годі.
А Петро відповідає:
— За цим не журися!
Піднесу й тебе у небо,
Лиш там залишився!

Йосип Било

В АМЕРИКАНСЬКІЙ ШКОЛІ
— Чому Нерон запалив Рим?
— Напевно тому, бо хотів зайн-
касувати асекурацію.

ЧИТАЙТЕ НАЙНОВІШІ ВИПУСКИ НАШОГО ВИДАВНИЦТВА

Евстахій Загачевський

ЇЇ РЕГІТ НЕ ЛЯКАВ...

Збірка оповідань з часів другої світової війни.

Сторін — 192 — Книжковий білий папір.

Трикольорова обкладинка та ілюстрації
у виконанні автора

Евстахій Загачевський — загально відомий автор творів на військові теми, тож і цим разом подарував українським читачам, що їм не чужа збройна наша боротьба за волю черговий твір, в більшості присвячений Бродам.

Ціна книжки «Її регіт не лякає»:

в Аргентині — 200 пезів; в Австралії — \$2.50
в Англії — £1.75; в ЗСА і Канаді — \$4.00

В інших країнах — ціна за домовленням.

Наше чергове видання:

Др Святомир М. Фостун:

ШЛЯХАМИ СМЕРТИ

LA ESCOBA

Casilla de Correo 7 •

(SUCURSAL 7)

BUENOS AIRES 1407, — ARGENTINA

Ілюстрований журнал гумору і сатири.

Виходить що-місяця.

Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середік

Ціна за 1 примірник 25 пезів

Передплата за 1 рік 250 пезів

Англія £2.—

Австралія \$3.—

Бразилія 30 нов. кр.

ЗСА і Канада \$5.—

В інших країнах рівновартість 5 ам. дол.

LA ESCOBA

REVISTA UCRANIANA

DE HUMOR Y SATIRA

Aparece una vez por mes.

Director responsable:

Julián Serediak

Correo
Argentino
Sucursal 7
(V. Sarfield)

Tarifa
REDUCTA

Concesión №4072

Título de Propiedad

Intelect. Nro 1.307.823

Tall. Gráficos "Champion"

c. Mercedes 2163, Bs. As.

Передрук дозволений за поданням джерела:

ДУМКИ ІНШИХ

Чоловік, що одружується — подібний до рибалки; він може зловити чудову рибку, видістати на поверхню води перли, або, може його зловити буря.

Гайн.

На пресфонд «Мітли» склали:

Вп. Лев Рудницький, Вінніпег, \$2.—

Вп. І. Старушак, Велланд, — \$2.—

Вп. Ф. Бойко, Су Сен Мері — \$2.—

Щира подяка Жертвовавцям.